

Усі в моїй родині - вбивці

Кров, серійний убивця на прізвисько Чорний Язик, 267 тисяч доларів та чесна гра... Ернест Каннінґем, а також усі члени його родини когось убили, і дехто навіть не один раз. Навіщо? Так склалися життєві обставини, про які Каннінґем детально розповість, розплутуючи чергове вбивство. Річ у тім, що під час сімейного возз'єднання на гірськолижному курорті Каннінґеми знаходять у снігу замерзле тіло з почорнілим обличчям. Убивцею може бути кожен. Але хто? Оповідач, як і обіцяє на початку роману, дотримується «Десяти заповідей детективного роману» Рональда Нокса. Тож уважно прочитайте їх, якщо маєте намір встановити особу вбивці, перш ніж Ернест виведе його на чисту воду. Утім фінал здивує вас у будь-якому разі, а химерна історія з майстерно вибудованим сюжетом, убивчою іронією та чорним гумором полонить з перших сторінок.

БЕНДЖАМІН СТВЕНСОН



УСІ В МОЇЙ РОДИНІ —
ВБИВЦІ

БЕНДЖАМІН СТІВЕНСОН

**УСІ В МОЇЙ РОДИНІ –
ВБИВЦІ**



2023

ISBN 978-617-17-0217-2 (epub)

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Серія «Художня література»

Електронна версія створена за виданням:

First published by Michael Joseph Australia. This edition published by arrangement with Penguin
Random House Australia Pty Ltd.

Перекладено за виданням:
Stevenson, Benjamin. *Everyone In My Family Has Killed Someone* / Benjamin Stevenson. —
Penguin Random House Australia, 2022. — 384 p.

Переклад з англійської *Анни Цвіри*

Дизайнер обкладинки *Марія Глушко*

Бенджамін С.

С80 Усі в моїй родині — вбивці / Бенджамін Стівенсон ; пер. з англ. Анни Цвіри. — Х. : Vivat,
2023. — 384 с. — (Серія «Художня література», 978-966-942-826-4).

ISBN 978-966-982-995-5 (укр.)

ISBN 978-0-14379-565-0 (англ.)

Кров, серійний убивця на прізвище Чорний Язик, 267 тисяч доларів та чесна гра... Ернест Каннінґем, а також усі члени його родини когось убили, і дехто навіть не один раз. Навіщо? Так склалися життєві обставини, про які Каннінґем детально розповість, розплутуючи чергове вбивство. Річ у тім, що під час сімейного возз'єднання на гірськолижному курорті Каннінґеми знаходять у снігу замерзле тіло з почорнілим обличчям. Убивцею може бути кожен. Але хто? Оповідач, як і обіцяє на початку роману, дотримується «Десяти заповідей детективного роману» Рональда Нокса. Тож уважно прочитайте їх, якщо маєте намір встановити особу вбивці, перш ніж Ернест виведе його на чисту воду. Утім фінал здивує вас у будь-якому разі, а химерна історія з майстерно вибудованим сюжетом, убивчою іронією та чорним гумором полонить з перших сторінок.

УДК 821(94)

© Benjamin Stevenson, 2022

© ТОВ «Видавництво «Віват»», видання українською мовою, 2023

Чи присягаєтеся ви, що ваші детективи завжди й усюди розслідуватимуть злочини, доручені їм, послуговуючись лише тим розумом, яким ви забажаєте їх наділити, і не вдаючись до та не покладаючись на Божественне Провидіння, Жіночу Інтуїцію, Шаманізм, Фокус-Покус, Збіг чи Диво Господнє?

Присяга члена Детективного клубу — таємної спілки детективних письменників, до якої входили, зокрема, Аґата Крісті, Г. К. Честертон, Рональд Нокс і Дороті Лі Сеєрс. 1930 рік

- 1) Убивцею мусить виявитися той, про кого згадували десь на початку історії, але від чиєї особи ніколи не велась оповідь.
- 2) Усі надприродні чи протиприродні впливи мають бути виключені в процесі розслідування.
- 3) Дозволено не більше ніж одна таємна кімната чи один таємний хід.
- 4) Не дозволено використовувати вигадані отрути, пристрої та явища, для розуміння яких потрібне розлоге наукове пояснення наприкінці історії.
- 5) *Примітка автора: прибрано архаїчні вислови.*
- 6) Детективові не повинні сприяти випадкові збіги, і він не повинен володіти непоясненою інтуїцією, яка потім справджується.
- 7) Детектив не може сам скоїти розслідуваний ним злочин.
- 8) Детектив не повинен раптово згадувати про якісь зачіпки, не відкриваючи їх читачеві.
- 9) Дурний друг детектива, «Вотсон», не повинен приховувати від читача жодного міркування, що спадає йому на думку; його розумові здібності мають бути трохи слабшими, але не набагато, від інтелекту пересічного читача.
- 10) Близнюки чи будь-які інші двійники не повинні з'являтися в сюжеті, якщо читача до них завчасно не підготували.

Рональд Нокс. «10 заповідей детективної прози», 1929 рік

ПРОЛОГ

Усі мої рідні когось убили. Найпродуктивніші з нас убили навіть не один раз.

Не хочу драматизувати, але так і є, і коли я взявся писати цю книжку (хоч це й складно робити однією рукою), то зрозумів, що мушу казати правду — інакше ніяк. Це здається очевидним, але в сучасних детективних романах іноді про це забувають. Тепер письменники намагаються перехитрити, здивувати: важливішим є туз, якого автор ховає в рукаві, ніж те, що в нього в руках. Чесність — це те, що відрізняє детективи «золотої доби»: усіх тих Агат Крісті й Честертонів. Я знаю, бо пишу книжки про те, як писати книжки. Річ у тому, що існують певні правила. Один дядько на ім'я Рональд Нокс, який теж був із тієї «золотої» компанії, якось склав цілий перелік, хоча назвав це не правилами, а цілими заповідями. Я виклав їх в епіграфі — знаю, їх ніхто не читає, але повірте, що до тієї сторінки варто повернутися. Власне, краще взагалі її загорнути. Щоб не вдаватися в подробиці зараз, скажу тільки, що золоте правило «золотої доби» таке: «Грай почесному».

Звісно, це не роман. Усе це сталося зі мною насправді. Але все-таки тут буде вбивство і буде розслідування. Декілька вбивств і розслідувань, власне. Та не стрибатиму поперед батька в пекло.

Я читаю багато детективних романів. І знаю, що нині письменники дуже люблять використовувати так званих ненадійних оповідачів — персонажів, від імені яких ведеться оповідь, але які багато в чому брешуть. Я також розумію, що мене теж дехто зможе назвати ненадійним оповідачем. Тож робитиму все, щоб цього не сталося. Вважайте мене надійним оповідачем. Усе, що я розповім, є правдою або принаймні правдою, у яку я вірив, коли думав, що знаю правду. Це я можу вам пообіцяти.

У цьому я чітко дотримуюся восьмої та дев'ятої заповідей Нокса, бо в цій книжці, автором і головним героєм якої я є, я водночас і Вотсон, і Детектив, а тому зобов'язаний розкривати всі зачіпки й не приховувати своїх міркувань. Грати по-чесному, якщо коротко.

Я можу навіть це довести. Якщо ви прийшли заради крові та м'яса, смерті в цій книжці стаються (або про них розповідають) на сторінках 23, 56, 76, дві за ціною однієї — на сторінці 81 і три за ціною однієї — на сторінці 88. Потім буде коротке затишшя, але після цього смерті знову поновляться: на сторінках 189, 223 (якщо дивитися крізь пальці), 235, 244, 264, десь між сторінками 257 і 265 (важко сказати точніше), а також на сторінках 276 і 369. Я обіцяю, це правда, хіба верстальник наверстає такого, що сторінки поплутаються. У сюжеті буде одна діра, у яку можна помістити вантажівку. Я часто забігаю наперед і псую задоволення від читання. До того ж тут не буде інтимних сцен.

Що ще сказати?

Мабуть, варто назвати своє ім'я. Мене звать Ернест Каннінгем. Звучить трохи старомодно, тож люди звать мене Ерн або Ерні. Потрібно було сказати це відразу, але я пообіцяв бути чесним, а не компетентним.

Після всього, що вам розповів, мені складно вирішити, із чого почати. Коли я кажу «усі мої рідні», то маю на увазі лише свою гілку родинного дерева. Хоча моя кузина Емі якось принесла на корпоративний пікнік заборонений сандвіч з арахісовим маслом і хтось із відділу кадрів тоді мало не гігнув, але я її в цей перелік не вносив би.

Та все-таки ми не якась там сімейка психопатів. Серед нас є хороші і погані люди, а ще ті, кому просто не пощастило. До якої категорії належу я? Цього я ще й сам не зрозумів. Ну, і крім нас, у цій історії фігуруватиме серійний убивця на прізвисько Чорний Язик і двісті шістдесят сім тисяч доларів готівкою, але до цього ми ще дійдемо. Та я підозрюю, що вас, мабуть, цікавить дещо інше. Так, я сказав «усі». І я обіцяв не хитрувати.

Чи вбив когось я? Так. Убив.

Хто це був?

Усе по порядку.

МІЙ БРАТ

РОЗДІЛ 1

Промінь світла за фіранками, який плавно повернувся в бік вікна, підказав мені, що мій брат під'їхав до будинку. Коли я вийшов на подвір'я, то передусім помітив згаслу ліву фару Майклової автівки. Потім помітив кров.

Місяць уже сховався, а сонце ще не зійшло, але навіть у темряві я достеменно знав, чим саме були темні плями на розбитій фарі й довгі мазки вздовж колісної арки, де викрашалася добряча вм'ятина.

Зазвичай я не засиджуюся допізна, але Майкл зателефонував мені пів години тому. Це був один з тих дзвінків, що їх ви отримуєте серед ночі, силкуючись роздивитися цифри на годиннику, і знаєте, що це точно не стосується виграшу в лотереї. У мене є кілька друзів, які можуть зателефонувати з нічного «убера» дорогою додому, щоб розповісти карколомну історію про бурхливу ніч. Майкл не такий.

Власне, це неправда. Я не дружив би з людьми, які телефонують опісля півночі.

«Треба зустрітися. Зараз».

Він важко дихав. Телефонував з невідомого номера. Мабуть, з таксофона. Чи з якогось бару. Наступні пів години я провів біля вікна, раз по раз протираючи кружальце на запітнілому склі, щоб вчасно його помітити, і здригаючись від холоду навіть у теплій куртці. Я саме здався й ретирувався на диван, коли світло єдиної фари підсвітило мені повіки червоним.

Двигун загурчав, коли автівка зупинилася перед будинком, а тоді Майкл його заглушив, залишивши запалювання ввімкненим. Я розплющив очі й на мить замилювався стелею, наче знав, що моє життя

безповоротно зміниться, коли я встану й вийду надвір. Майкл сидів у машині, поклавши голову на кермо. Я перетнув самотній промінь світла від єдиної фари, обходячи автомобіль спереду, щоб постукати у вікно водія. Майкл вийшов з автівки. Його обличчя було землистим.

— Пощастило, — сказав я, показуючи на фару. — Кенгуру можуть ще й не так пом'яти.

— Я збив декого.

— Ага, — мовив я сонно, лише краєм свідомості розуміючи, що він сказав «декого», маючи на увазі людину.

Я не знаю, що слід відповідати в таких випадках, тож вирішив, що найкраще в усьому з ним погоджуватися.

— Чоловіка. Машиною. Він ззаду.

Тепер я прокинувся. Ззаду?

— Тобто ззаду? — перепитав я.

— Він мертвий.

— Він на задньому сидінні чи в багажнику?

— А яка різниця?

— Ти пив?

— Трохи. — Брат завагався. — Може. Трохи пив.

— Заднє сидіння? — І ступив крок до задніх дверцят, але Майкл застерезливо випростав руку, тож я зупинився. — Треба відвезти його в лікарню.

— Він мертвий.

— Не вірю, що ми про таке сперечаємось. — Я провів рукою по волоссю. — Майкле, ну ж бо. Ти впевнений?

— Ніяких лікарень. У нього шия перекрутилася, ніби пластикова труба. Половина черепа просто вилетіла.

— Я краще запитав би про це лікаря. Можна потелефонувати Соф...

— Люсі дізнається, — урвав мене Майкл.

У його голосі звучав такий розпач, що йому не треба було вголос вимовляти те, що мав на увазі насправді: «Люсі мене покине».

— Усе буде гаразд.

— Я пив.

— Трохи, — нагадав я.

— Так. — Він замовк на мить. — Трохи.

— Певен, поліція зрозуміє... — почав я, але ми обидва знали, що від прізвища «Каннінгем», вимовленого в поліційному відділку, здригнуться стіни й мертві встануть.

Востаннє хтось із нас був у кімнаті, повній копів, на похороні, коли від поліційних уніформ аж синіло в очах. Я тоді був достатньо високим, щоб стояти, учепившись у материну руку, але недостатньо дорослим, щоб кудись від неї відходити. Я спробував уявити, що подумала б Одрі, якби побачила, як ми сперечаємося про чиєсь життя, стоячи перед будинком посеред гупої холодної ночі, але одразу викинув цю думку з голови.

— Він мертвий не тому, що я його збив. Хтось його підстрелив, а тоді я його збив.

— Ага. — Я спробував звучати так, наче вірю йому, але, як не крути, мій акторський досвід складався виключно з німих ролей у шкільних п'єсах: у різні часи я грав тварин на фермі, жертв убивства й кущик.

Я знову ступив крок до дверцят, але Майкл не збирався мене пропускати.

— Я просто взяв його із собою. Подумав... навіть не знаю... що це краще, ніж лишити його на дорозі. А тоді не знав, що робити далі, і так опинився аж тут.

Я мовчки кивнув. Зрештою, кров не водиця.

Майкл потер обома руками рота й заговорив крізь пальці. На його лобі лишилась червона пляма від керма.

— Тепер уже байдуже, куди його везти, — сказав він.

— Ага.

— Треба поховати його.

— Добре.

— Припини.

— Добре.

— Я кажу, щоб ти припинив погоджуватися зі мною.

— Тоді поїхали в лікарню.

— То ти на моєму боці чи ні? — Майкл зиркнув у бік заднього сидіння, а тоді знову сів у машину й завів двигун. — Я все залагоджу. Сідай.

Я одразу знав, що сяду в машину. Не знаю чому. Мабуть, якась частина мене сподівалася, що вдасться вмовити його, якщо буду з ним

у машині. Та насправді, гадаю, я розумів тільки те, що переді мною стояв мій старший брат, який казав мені, що все буде гаразд, і в таких випадках не має значення, п'ять тобі років чи тридцять п'ять. Коли твій старший брат каже тобі, що все залагодить, ти віриш йому. Знову ж таки, кров не водиця.

Одразу зізнаюсь: насправді мені тоді було тридцять вісім, а тепер сорок один, але я подумав, що моєму видавцеві буде простіше проштовхнути цю книжку на екранізацію з якимось іменитим актором, якщо головний герой буде на кілька років молодший.

Я сів у машину. На підлозі перед пасажирським сидінням лежала розстебнута спортивна сумка «Найк». Вона була набита грошима — не пачками, скріпленими гумками чи паперовими стрічками, як показують у фільмах, а просто зім'ятими купюрами, що частково повивалювалися на підлогу. Просто сісти й поставити на них ноги видалося б дивним, адже там було дуже багато грошей і не виключено, що чоловік на задньому сидінні помер через них. Я не дивився в дзеркало заднього виду. Гаразд, насправді я зиркнув туди кілька разів, але побачив тільки чорний згусток темряви, який більше скидався на діру в матерії світу, аніж на людське тіло. Після того я боягузливо відводив погляд щоразу, коли воно погрожувало притягнути до себе моє око.

Майкл з'їхав з під'їзної доріжки. Низенька склянка для шотів — чи щось подібне до неї — покотилася по приладовій панелі, упала на підлогу й закотилася під сидіння. У салоні трохи пахнуло віскі. Уперше в житті я був вдячний за те, що брат курить травку в машині, адже запах диму, яким була просякнута оббивка сидінь, маскував запах смерті. Схоже, багажник Майклової автівки не зачинявся, бо він брязнув, коли машина зіскочила з бордюру.

У голові промайнула жахлива думка. Розбита фара й розтروщений багажник: наче він ударився об щось двічі.

— Куди ми їдемо? — запитав я.

— Га?

— Ти знаєш, куди їдеш?

— Ох. У заповідник. У ліс. — Майкл глянув на мене, але не зміг дивитися мені в очі довго, тож зиркнув на задне сидіння, вочевидь

пожалкував про це й вирішив надалі дивитися на дорогу. Він затремтів. — Я не знаю. Я ніколи раніше не закопував тіла.

Минуло ще дві години, перш ніж Майкл вирішив, що ми змогли достатньо ґрунтових доріг, і вивів свого grimotливого циклопа на галявину поміж деревами. Кілька кілометрів тому ми зіскочили з пожежної стежки й відтоді петляли бездоріжжям. Сонце погрожувало зійти з хвилини на хвилину. Земля була вкрита м'яким блискучим снігом.

— Ось тут буде нормально, — сказав Майкл. — Усе гаразд?

Я кивнув. Принаймні так мені здавалося. Найімовірніше, я взагалі не ворухнувся, бо Майкл клацнув пальцями в мене перед носом, повертаючи мою увагу. Я здійснив найжалюгідніший кивок в історії людства — здавалося, мої шийні хребці заіржавіли й спаялися до купи. Але Майклові цього було достатньо.

— Не виходь, — сказав він.

Я витріщився поперед себе. Почув, як брат відчинив задні дверцята й затупцював на місці, витягуючи чоловіка — ту діру в матерії світу — з машини. Мій мозок кричав, щоб я щось вдіяв, проте моє тіло виявилось зрадником. Воно відмовлялося рухатись.

За кілька хвилин Майкл повернувся. Його чоло виблискувало від поту та бруду. Він зазирнув у салон, перехилившись через кермо.

— Ходімо, допоможеш копати.

За його наказом мої кінцівки знову зарухалися. Я чекав, що ґрунт буде холодним і що сніг хрустатиме під ногами, але натомість нога провалилася кудись під біле покривало аж по гомілку. Я придивився уважніше. Земля була вкрита не снігом, а павутиною. Нею була обплетена висока жорстка трава. Сплітаючись між собою десь на фут над землею, павутинки утворювали таке щільне й білосніжне покривало, що поверхня здавалася твердою. Те, що я спершу сприйняв за блищання снігу, було мерехтінням тонкого павутиння. Майклові сліди пробрили діри в цьому покривалі, наче чорні пори, які часом вигулькують у свіжій білій фарбі. Павутина повністю вкривала галявину. Це було прекрасне, ідилічне видовище. Я намагався ігнорувати безформну темну купу посеред галявини, де закінчувалися Майклові сліди. Я пішов за братом, почувуючись так, наче левітую

понад густим туманом. Проте Майкл відвів мене подалі від тіла — мабуть, аби я не розклеївся остаточно.

У Майкла була невеличка садова лопатка, але мене він змусив копати руками. Не знаю, чому я згодився на це. Майкла трохи перетрусило, коли ми тільки-но від'їхали від будинку, і я сподівався, що цей страх минеться та в братовій голові розвидниться. Я чекав на момент, коли він зрозуміє, у що вплутується, і розверне автівку. Але він прямував далі. Виїхавши з міста в напрямку світанку, він ставав дедалі спокійнішим, рішучішим.

Майкл намагався накрити тіло старим рушником, але я бачив білий лікоть, який стирчав над павутинням, наче суха гілляка.

— Не дивись туди, — казав мені Майкл, коли я зиркав у той бік.

Хвилин п'ятнадцять ми копали мовчки, а тоді я зупинився.

— Копай, — сказав Майкл.

— Він ворушиться.

— Що?

— *Він ворушиться!* Глянь. Чекай.

І справді, покривало з павутиння легенько здригалось. Не так, як воно могло б коливатися від вітру. Тепер воно було схожим не на вкриту снігом землю, а на брижуватий білий океан. Мені здавалося, що я відчуваю ці хвилі, наче був павуком у центрі павутини, її центральним нервом.

Майкл припинив копати й підвів голову.

— Повертайся в машину.

— Ні.

Майкл підійшов до тіла й зняв з нього рушник. Я пішов за ним і вперше побачив тіло цілком. На одному зі стегон у чоловіка була темна мокра пляма. «Хтось його підстрелив, а тоді я його збив», — сказав Майкл. Я не був у цьому впевнений, утім бачив застрелених людей лише у фільмах. На чоловіковій шиї здивився дивний горб, наче він проковтнув м'яч для гольфу. На ньому була чорна балаклава, але якоїсь неправильної форми — тканина надималася там, де мала лежати рівно. Коли я був малим, один хуліган у школі клав два м'ячики для крикету в шкарпетку й розмахував нею, насуваючись на мене. Десь такий вигляд мала й ця балаклава. У мене склалося таке враження, наче його голова тримається на плечах лише завдяки тканині. У балаклаві було три

прорізи: два для очей, які вже були заплющені, і один для рота. На чоловікових губах надималися й пульсували крихітні червоні бульбашки. Пінява купка біля рота росла та зрештою вилилась на підборіддя. Я не бачив його обличчя цілком, але від вигляду рук, укритих пігментними плямами й роздутими венами на тильному боці кистей, у мене склалося враження, що він старший за Майкла щонайменше на двадцять років.

Я став навколішки, зчепив пальці замком і кілька разів нерішуче натиснув йому на груди. Вони провалювалися вздовж грудини так, як не повинні були б, і якусь мить я міг думати лише про те, що його грудна клітка схожа на розстебнуту сумку з грошима.

— Ти тільки робиш йому гірше, — сказав Майкл, беручи мене за руку й підводячи на ноги.

Тоді він знову відтягнув мене подалі від тіла.

— Його треба відвезти в лікарню, — востаннє благально повторив я.

— Він не виживе.

— А раптом?

— Не виживе.

— Ми мусимо спробувати.

— Я не можу поїхати в лікарню.

— Люсі зрозуміє.

— Ні.

— Ти ж уже протверезів.

— Не знаю.

— Це ж не ти його вбив — ти сказав, що його підстрелили. Це його гроші?

Майкл роздратовано застогнав.

— Він вочевидь їх украв. Не інакше. З тобою все буде гаразд. Там двісті шістдесят штук.

Ми з вами знаємо, що насправді там було двісті шістдесят сім штук, утім тоді мене все одно вразило те, що в Майкла не було часу викликати швидку, але був час порахувати гроші, хай навіть приблизно. Якби він припускав на око, то сказав би двісті п'ятдесят чи ще якесь кругле число. А ще це звучало майже благально. З його тону я не міг зрозуміти, чи пропонує він мені частину тих грошей, чи просто каже про це, бо вважає аргументом.

— Слухай, Ерне, це наші гроші... — тепер він точно благав.

І він *справді* пропонував мені гроші.

— Ми не можемо просто покинути його тут, — відказав натомість. — Я не покину, — додав так твердо, як ніколи ще не говорив у своєму житті.

Майкл замислився на хвилину. Кивнув.

— Піду гляну, як він.

Він підійшов до тіла й присів біля нього. Так Майкл сидів кілька хвилин. Я був радий, що поїхав із ним; і досі вважаю, що це було правильно. Звісно, старші брати рідко слухають молодших, але я був потрібен йому там. І я зробив усе правильно. Чоловік виявився живим, і ми можемо відвезти його в лікарню. Я майже нічого не бачив за Майкловою спиною, бо брат досить високий, але бачив, що він схилився над чоловіком, сидячи біля нього навпочіпки, і тримає руки біля його голови, бо знає, як треба фіксувати шию в разі травми хребта. Худі братові плечі ходили ходором. Він робить серцево-легеневу реанімацію — «запускає» цього чоловіка, наче газонкосарку. Мені було видно чоловікові ноги. Я помітив, що на ньому немає черевиків. Майкл сидів там досить довго. Щось тут було не так. Ми на сторінці 23.

Майкл звівся на ноги й підійшов до мене.

— Тепер його можна поховати.

Не це він мав сказати. Ні. Ні. Усе це неправильно. Я позадкував і гепнувся на дупу. Липка павутина обвила мені руки.

— Що сталося?

— Він просто припинив дихати.

— Просто припинив?

— Просто припинив.

— Він мертвий?

— Так.

— Ти впевнений?

— Так.

— Чому?

— Просто він більше не дихає. Іди чекай у машині.

МОЯ ЗВЕДЕНА СЕСТРА

РОЗДІЛ 2

До моєї історії ми обов'язково дійдемо, але спершу маю розповісти дечий ще. А поки скажу, що я *хотів би* вбити людину, яка вирішила влаштувати наше родинне возз'єднання на гірськолижному курорті.

У мене є правило відмовлятися від запрошень, до яких приєднують табличку в «екселі». Але педантична підготовка до будь-чого є спеціальністю тітки Евонни, і в електронному листі про родинне возз'єднання Каннінгемів і Гарсій, прикрашеному анімованою сніжинкою, зазначалося, що присутність усіх запрошених обов'язкова. Я добре відомий своїм умінням вигадувати найрізноманітніші відмовки: хворі домашні улюбленці, зламані машини, термінові рукописи й таке інше. Хоча, по правді, останні три роки ніхто особливо не наполягав на моїй присутності.

Але цього разу Евонна чітко дала зрозуміти, що не приймає відмовок. Запрошення обіцяло веселі та спокійні вихідні, де всі ми зможемо гарно провести час. Тітка виділила напівжирним шрифтом слова **всі ми**, а також слово **обов'язкова**. Так, я майстер відмовок, але навіть я не можу змагатися з напівжирним шрифтом. І хоча Евонна написала **всі ми**, не згадуючи мене особисто, я добре знав, кого вона має на увазі. А це означало, що я мушу приїхати. До того ж, заповнюючи в «екселі» табличку із запитаннями про алергії, розмір черевиків, бажаний ступінь просмажування стейків та реєстраційний номер автівки, я все-таки дозволив собі замріятися про засніжене село й вихідний біля каміна в дерев'яній хатинці.

Натомість у мене змерзли коліна і я на годину спізнився на обід.

Я не підозрював, що доведеться пхатися туди нерозчищеною дорогою. То був ясний день, і слабеньке сонце підтопило сніг якраз достатньо для того, щоб мою «хонду сівік» заносило на дорозі в різні боки, тож довелося повертатися й орендувати ланцюги для шин утридорога, а потім стояти навколішки в сніговій каші, щоб їх приладнати. Шмарклі замерзли під носом, і я, мабуть, досі стирчав би там, якби якась жінка на «ленд ровері» зі шноркелем¹ не зупинилася й не допомогла, глипаючи на мене із сумішшю співчуття й легкого осуду. Я поїхав далі, дивлячись, як стрілки годинника невблаганно повзуть уперед, і вмикаючи поперемінно то обігрівач, то кондиціонер, щоб не пітніли вікна, але з ланцюгами на колесах я міг їхати не швидше ніж сорок кілометрів за годину. Я точно знав, на скільки спізнююсь, завдяки розкладу, який Евонна розіслала всім табличкою в «екселі».

Нарешті я побачив потрібний поворот, позначений викладеною з каміння пірамідою, з табличкою «Відпочинковий комплекс “Скай лодж”!» і стрілочкою праворуч. Знак оклику пробуджував у мені неясну тривогу, наче хтось намагався привернути мою увагу, кричав розвернути автівку й не їхати на родинне возз’єднання Каннінгемів. Не було кому показати цей знак оклику, але я знав, що Ерін теж насмішив би цей наївний ентузіазм, тож просто уявив, як вона сміється, і порадив цьому. Я знаю: це мило, що наші імена є майже анаграмами. Коли люди питали, як ми познайомилися, ми відповідали: «За абеткою». Тупо, я знаю.

Та правда значно нудніша: нас звів разом досвід дитинства в неповній родині. Коли ми познайомилися, Ерін сказала, що мати померла від раку, коли вона була дитиною, і її виховував батько. Я збирався розказати про свого батька трохи згодом. Але вона й так знала про нього: погана слава дуже легко гуглиться.

На повороті я помітив ще й приземкувату будівлю — мабуть, паб, судячи з вивіски, на якій хтось написав від руки фарбою: «ПІВО!» До стіни будівлі були прихилені кілька стосиків лиж. Схоже, це був заклад із тієї категорії барів, де все настільки просякнуте пивним запахом, що можна лизати вікна замість того, щоб замовляти випивку, а роль помічника кухаря виконує мікрохвильовка. Я вирішив запам’ятати це місце, якщо доведеться шукати прихисток. Зрештою, це було сімейне

возз'єднання; Евонна явно розпланувала всі сніданки, обіди й вечері так, щоб ніхто не міг пересидіти їх у кімнаті, тому краще мати ще якісь варіанти.

Ох. Ерін жива, до речі. Розумію, що моя згадка про давню пасію звучала, наче десь посеред книжки я зізнаюся, що вона давно померла, адже так усе зазвичай і відбувається в книжках на кшталт оцієї. Аж ні. Ерін збиралася приїхати наступного дня. Власне, тоді ми ще навіть перебували в офіційному шлюбі. Крім того, на цій сторінці не мало бути жодної смерті.

Невдовзі я зрозумів, що автівка більше не повзе під горб, а котиться зі схилу, а ще за кілька хвилин дерева розступилися й переді мною постала мальовнича долина біля підніжжя гори, де був розташований «Скай лодж». Цей курорт, розрекламований як «найвищий в Австралії» (по правді, це як хвалитися тим, що ви найвищий жокей у світі), складався зі врізаного в схил гори поля для гольфу на дев'ять лунок, озера, де можна ловити форель або кататися на човнах, і якихось «вечорів біля каміна й спа» (хай що це означає). Також комплекс мав доступ до сусіднього гірськолижного курорту (перепустку на підйомник, звісно ж, треба купувати окремо) і навіть посадковий майданчик для приватних гвинтокрилів. Усе це я цитую з буклета, бо нічого з названого я тоді не бачив: напередодні долину замело снігом, і ганяти м'яча на полі для гольфу могли б лише божевільні, а озеро перетворилося на пласку білу поверхню поміж дерев, яка вгадувалася лише приблизно. Долина здавалася водночас мілкою і глибокою, тісною і безмежною.

Я обережно з'їхав зі схилу. Сніжно-біла поверхня має здатність спотворювати відчуття простору, і якби не крихітні, наполовину заметені снігом будівлі в глибині долини, на які можна було орієнтуватися, то я міг би катастрофічно недооцінити крутизну схилу й загальмувати тоді, коли це було б уже намарно. Я міг би злетіти в долину так карколомно, що встигнув би на обід, але це не мало б жодного значення, позаяк був би вже мертвим.

Посеред комплексу височів багатоповерховий гостьовий будинок, пофарбований у яскраво-жовтий колір, що вирізнявся на тлі гірського схилу, з колонами обабіч входу. Із цегляного димаря, який, мов стрижень, був припасований до бічної стіни, пахкав димок, а на даху

викрашалася така гарна шапка снігу, що за неї віддав би життя будь-який рекламист. Подекуди в кімнатах горіло м'яке жовте світло, від чого п'ять рядів вікон були схожі на календар, на якому хтось відраховував дні до Різдва. На підступах до цієї будівлі була розташована дюжина шале², розставлених двома рядами по шість, із дахами з металочерепиці, що діставали до самої землі. Дахи були орієнтовані паралельно до гірського схилу, тоді як з панорамних вікон на фасадах будинків можна було спокійно милуватися скелястим піком. Я мав зупинитися в одному з цих «акулячих зубів», але не був певен, де саме розташований номер шість, що його призначила мені Евонна, тож під'їхав до гостьового будинку, перед яким було припарковано кілька автівок.

Деякі з них були мені знайомі: «мерседес» мого вітчима — кросовер з брехливою наліпкою «ДИТИНА В САЛОНІ» на задньому склі, бо хазяїн вважав, що так його рідше зупинятимуть копи; «вольво» тітки Евонни — універсал, який уже добряче завалило снігом, бо вона приїхала на день раніше; білий [МАРКУ МАШИНИ ПРИБРАНО] Люсі, який зливався зі снігом — машина, яку вона періодично виставляла в інстаграмі та про яку розповідала всім охочим як про свою «нагороду від компанії», де працювала. «Ленд ровер» моєї рятівниці також був там — ну, звісно; у такій книжці, як ця, він мав би ще бути під номерним знаком на кшталт «31РКА777». Я точно знав, що це її машина, завдяки тому громіздкому пластиковому шноркелю.

Коли я під'їхав до будинку, Евонна вже маршувала назустріч. І трохи припадала на одну ногу — після аварії, у яку потрапила у двадцять із чимось. Вона була вічна «маленька сестричка» мого батька: у них величезна різниця у віці, тож, коли в тридцять із чимось років моя мати зліпила й привела в цей світ нас із братом, я був ближчий за віком до тітки, ніж матуся до зовиці. Тому з дитинства пам'ятаю Евонну молодою, жвавою і веселою. Вона приносила нам подарунки й розповідала фантастичні історії. Я вважав її популярною, бо про неї говорили на родинних барбекю, коли вона не могла прийти. Але з віком на все дивишся трохи по-іншому, тож із часом я зрозумів, що, коли про тебе постійно згадують, це ще не означає, що ти популярний. Утім якось мокра дорога й автобусна зупинка все змінили. Та аварія

потрощила їй купу кісток, мало не забрала ногу та вибила з її голови всі жарти й фантастичні історії. Тепер єдине, що вам насправді треба знати про Евонну, — це те, що двома її улюбленими реченнями є: «Ти дивився на годинник?» і «Як я вже писала в електронному листі...».

На ній були теплий яскраво-синій светр і пухка жилетка «Норт фейс», якісь шарудливі водонепроникні штани й похідні черевики, які мені здалися жорсткими, наче черствий хліб. Усе це було новісіньке, наче щойно з магазину. Евонна мала такий вигляд, наче зайшла в крамницю туристського спорядження, показала на манекен і мовила: «Беру оце». Її чоловік, Ендрю Мілтон (ми звемо його просто Енді), який вийшов надвір разом з нею, але тримався трохи позаду, на вигляд був дуже блаженський у своїх джинсах і шкірянці, наче простояв разом з дружиною в тій крамниці пів години, тужливо зиркаючи на годинник. Не гаючи часу на вдягання куртки чи забирання сумок з багажника, я кинувся назустріч Евонні, вирішивши, що краще віддатися на поталу крижаному вітру, аніж її гострому язичку.

— Ми вже поїли, — тільки й сказала вона, що, найімовірніше, було задумано як претензія і покарання водночас.

— Евонно, мені дуже шкода. Втрапив у халепу на горі за Джиндабайном. Свіжий сніг... — Я показав на ланцюги на колесах. — Пощастило, що одна людина згодилася допомогти напнути їх.

— Ти не перевіряв прогноз перед виїздом? — голос Евонни звучав так, наче тітка не йняла віри, що хтось може так мерзенно порушити святі закони пунктуальності, не перевірявши прогнозу погоди.

Я зізнався, що не перевіряв.

— Усе одно треба було врахувати погоду.

Я погодився, що було треба.

На щоках Евонни заходили жовна. Я знав її достатньо добре, щоб розуміти, наскільки їй важливо висловити своє ставлення до моєї поведінки, тож мовчки чекав, що вона скаже.

— Гаразд, — нарешті мовила вона, а тоді нахилилася та вліпила мені в щоку крижаний поцілунок.

Я ніколи не знав, як відповідати на такі вітання, тож вирішив дослухатися до її поради та врахувати погоду — її крижаний осуд, — а ще задовольнитися звуконаслідуванням поцілунку біля її щоки.

Евонна встромила зв'язку ключів мені в руку й сказала:

— Наша кімната не була готова вчора, тож ти тепер у четвертій. Усі в їдальні. Рада тебе бачити.

Перш ніж я встиг промовити щось ввічливе, вона повернулась і рушила назад у будівлю, втім Енді лишився чекати на мене і, схоже, збирався зайти всередину разом зі мною. Він привітався буденним кивком замість того, щоб вийняти руку з кишені й потиснути мою. Холод уже докучав, але я твердо пообіцяв собі бути чемним і товариським, тож не побіг по куртку. Нещадний вітер знаходив найменші шпаринки в одязі, напосідаючи так, наче я був винен йому гроші.

— Не зважай на Евонну, — сказав Енді. — Тобі слід бути поблажливішим до неї.

У цьому був увесь Енді — майстер маневрування між чоловічою солідарністю та підкаблучництвом. Він був з тих чоловіків, які кажуть: «Звісно, люба», коли вона сидить за одним столом, і хитають головою та пирхають: «Ох уже ці жінки», коли вона йде в туалет. Ніс у нього був червоний — не знаю, від алкоголю чи холоду, — а окуляри трохи запітніли. Коротенька вугільно-чорна борідка сиділа на обличчі Енді так, наче він украв її в якогось молодика й відмовлявся віддавати. Тоді йому було п'ятдесят із чимось.

— Кажеш так, наче я навмисно викликав сніг, щоб її вибісити, — відповів я.

— Знаю, друже. Але зараз усі на нервах. Тож, може, не варто насміхатися, коли вона просто намагається полегшити завдання нам усім. — Він замовк на мить. — Та нічого страшного. Жодної образи з мого боку, не подумай.

— Я не насміхався. Я просто спізнився.

Ми підійшли до дверей, і я побачив зведenu сестру, Софію, яка вийшла покурити. Вона здійняла брови, наче хотіла попередити мене, що *всередині гірше*.

Енді ступив ще кілька кроків мовчки, і я вже сподівався, що він почув моє мовчазне благання й вирішив поставити крапку в цій розмові. Проте він набрав повні груди повітря й повів далі.

— Так, але... — промовив він, і мені подумалось, що не може бути сумнішого видовища, ніж чоловік, який намагається вступитися за

жінку, цілком здатну захистити себе. — Але вона витратила стільки часу на ті запрошення, і тобі не обов'язково було сміятися з її таблиць.

— Я нічого про них не казав.

— Не зараз. А коли надсилав їх. Там, де вона запитувала про алергії, ти написав «таблички в “екселі”».

— Ох, — озвався я.

Софія почула це й приснула сміхом, носом випустивши струмисько диму. Ерін, яка зовсім не померла, теж посміялася б із цього. Енді вирішив не добивати мене й не озвучувати, що я написав у графі «найближчий родич»: «Це родинне возз'єднання, тож усі присутні, якщо не станеться лавини».

Я вирішив поступитися.

— Гаразд, буду терплячішим.

Енді всміхнувся, вочевидь задоволений таким поміркованим виявом своїх подружніх чеснот.

Він підійшов до дверей, озирнувся на мене, удаючи, що підносить склянку до губ, і пішов — явно до бару, замовляти мені випивку на знак чоловічої солідарності. Тим часом я зупинився привітатися із Софією. Вона приїхала з Еквадору — з Гуаякіля, якщо точніше, — тож ненавиділа холод, і під коміром її куртки я зауважив щонайменше три інші коміри. Її голова стирчала з тих светрів, наче пуп'янок квітки, огорнутий листям. Попри сто шарів одягу, сестра ще й обіймала себе рукою за талію, щоб не змерзнути. Я був краще підготовлений до холоду, ніж вона, завдяки багаторічній звичці пірнати в крижані ванни (цікавий факт: схоже, що низька температура поліпшує чоловічу фертильність), але навіть я не міг довго говорити з нею на тому кусючому вітрі.

Софія запропонувала мені цигарку, хоч і знала, що я не курю. Вона завжди так робила. Я помахав рукою перед обличчям, відганяючи дим.

— Непоганий початок, — глузливо кинула вона.

— Головне — це перше враження.

— Рада, що ти нарешті тут. Я чекала, коли ти приїдеш і врятуєш мене. Знала, що ти відвернеш усю увагу на себе. Ось.

Софія передала мені невеличку квадратну картонку, поділену на клітинки. У кожній клітинці була надрукована коротка фраза, що стосувалася того чи того члена родини: «Марсело кричить на

офіціанта»; «Люсі намагається ПРОДАТИ тобі щось». Своє ім'я я знайшов у середній клітинці в лівому стовпчику: «Ернест щось псує».

— Бінго? — запитав я, читаючи заголовок: «Родинне возз'єднання».

— Подумала, що буде весело. Зробила їх тільки для нас із тобою. — Софія показала мені свою картку. В одній клітинці вона вже поставила хрестик. — Усі інші якісь кислі. — Вона наморщила носа.

Я висмикнув картку з її руки. На ній були інші написи, ніж у мене: щось загальне, а щось про конкретних членів родини. З граматикою вона явно не ладнала: великі літери для привернення уваги, спонтанні уточнення в дужках, жодної крапки. Деякі твердження були глузливі, деякі — серйозні. Передбачити, що я спізнюсь, було нескладно — так само як і сказати, що Марсело чубитиметься з офіціантами. У нижній клітинці праворуч було написано просто: «Лавина». Я глянув на свою картку, але в мене права нижня клітинка була інакша: «Зламана кістка (АБО хтось помирає)» з абсолютно недоречним :) наприкінці. У квадратику, де Софія вже поставила хрестик, було написано: «Ернест запізнюється».

— Так нечесно.

Я віддав їй картку.

— Тобі краще піти привітатися. Ходімо?

Я кивнув. Софія докурила цигарку й викинула недопалок у сніг. Але на бездоганному білому покривалі він різав око, наче бридка пляма. Софія кинула на мене нещасний погляд і попленталася туди. Нахилилася, підняла недопалок і сунула його в кишеню.

— Знаєш, — сказала вона, ведучи мене до дверей, — тобі краще бути чемним, якщо хочеш пережити ці вихідні.

Присягаюся, так вона й сказала. І навіть підморгнула мені. Так, наче це вона розповідає цю трикляту історію.

РОЗДІЛ 3

Сам гостьовий будинок був схожий на мисливську хатину, яка намагалася вдати із себе готель «Рітц»: кожна поверхня, кожен стовпчик на перилах і кожна дверна ручка були з різьбленого дерева; приміщення освітлювали настінні лампи з матового скла у формі

квітів; у фое викрашалися червоний килим і величезна люстра, яка блищала попід стелею, привертаючи увагу до балкона, що проліг по периметру фое на другому поверсі. Власне, усе, розташоване вище від рівня пояса, було майже достатньо елегантним для того, щоб відвернути увагу від пошкодженої снігом нижньої половини будівлі: такий собі готельний еквівалент відеодзвінка в сорочці з краваткою і трусах. Килими, протерті сотнями ніг у важких зимових чоботах, брижилися на набряклій дерев'яній підлозі, яка скрипіла так, наче хтось забув прибити дошки, а кинуті у випадкових місцях пістряві килимки й нашвидкуруч залатані мишачі нори свідчили про те, що власникам будівлі було простіше ховати проблеми до останнього, аніж затягнути на цю гору ремонтників. Як відомо, висота над рівнем моря завжди додає кілька зірочок до рейтингу готелю, і хоч цей був зірочки на дві, тримаючись на чотирьох лише на чесному слові, мені він здався затишним.

Коли я зайшов до їдальні, де вже взялися за десерт, гомін одразу стихнув і мене привітала симфонія ложок — їх усі присутні водночас поклали на тарілки. Моя мати, Одрі, яка сиділа на чільному місці за столом, зміряла мене поглядом. Її сріблясто-сиві, схожі на рибальську волосінь, пасма були зібрані у вузол, над правим оком — шрам. Вона завагалася, наче не могла зрозуміти, чи це я, чи мій брат (уже-бо давненько не бачила нікого з нас), а тоді просто на стільці відсунулася від столу, брязнувши начинням об тарілку. Це був її класичний прийом, яким вона завжди зупиняла суперечки і який я пам'ятав ще з дитинства.

Марсело, мій вітчим, сидів ліворуч від неї. Марсело голомозий та кремезний, і ззаду на шиї в нього така складка, аж мені завжди було цікаво, чи чистить він її зубною ниткою, щоб там не збирався леп. Він поклав важку руку на зап'ясток Одрі. Ні, це був не владний жест; я не хочу вводити вас в оману щодо материних взаємин або поширювати негативні стереотипи про вітчимів. Річ у тому, що мій вітчим завжди носив «ролекс» — «президентську» модель кінця вісімдесятих. Коли я із цікавості погуглив ціну годинника (і мало не осліп), то дізнався, що важить він лише трохи менше від кілограма, а отже, у мого вітчима буквально «важка рука». Але реклама цієї моделі була трохи дурнувата: «Фамільна реліквія має бути важкою, як сама історія».

Марсело носив цей годинник, відколи я його пам'ятаю. Я підозрював, що мої шанси успадкувати його — нульові. Той рекламний слоган, звісно, був дурнуватий, але я бачив і гірші, як-от «Куленепробивне скло, яке витримує занурення на триста метрів: надійне, мов банківський сейф». Звучало це так, наче всі мільйонери підробляють на пів ставки інструкторами з дайвінгу.

— Я поїла, — сказала Одрі, скинувши руку Марсело.

Її тарілка була наполовину повна.

— Ох, дитячий садок, — застогнала Софія, сідаючи біля Люсі (вона моя невістка; певно, ви пригадуєте, як Майкл згадував про неї в розділі 1), яка сиділа одразу навпроти Марсело.

Було помітно, що Люсі готувалася до цих вихідних: її біляве волосся було підстрижене в бездоганний боб, а з новесенького плетеного кардигана вона вочевидь щойно зняла цінника. Я не знаю, чи розраховувала Софія на те, що заховається за Люсі після своєї ремарки, чи просто не помітила, скільки гострого приладдя лежить у межах досяжності моєї матері, але таке пащекування було б самовбивчим для кровної рідні. Натомість померло лише материне бажання вийти з їдальні, бо вона знову сіла на скрипучий стілець і підсунулася до столу.

Енді й Евонна доповнили компанію пунктуальних членів нашої родини. Я мовчки сів біля Софії, перед тарілкою, накритою сріблястою кришкою. Схоже, хтось зберіг мій обід — яловичину, приготовану згідно з побажаннями, які я вписав у табличку в «екселі». Скидалося на те, що Евонна весь цей час спопеляла очима сріблясту кришку-купол, бо м'ясо було ще трохи тепле. Біля Люсі стояла зайва тарілка — мабуть, вона смикнула собі мою першу страву. Мені було цікаво, чи була вона аж така голодна, чи це був символічний жест.

Ще одне, що вам варто знати про мене: я на все дивлюся з кількох кутів зору. Намагаюся завжди зважати на обидві сторони медалі.

— Що ж, — сказав Енді, сплеснувши в долоні, явно сподіваючись розрядити атмосферу. Лише людина, яка не є нам кровною рідною, може бути такою наївною. — Як вам готель, га? Уже були нагорі? Я чув, у них є джакузі. А ще можна грати в гольф просто на даху. Консьєрж сказав мені, що вони дають сотню баксів, якщо поцілити з даху в метеостанцію. Хто хоче спробувати?

Він з надією зиркнув на Марсело, який був одягнений так, наче приїхав грати в гольф, а не кататися на лижах. Навіть зі свого місця я бачив, що його картата безрукавка бавовняна, а не шерстяна, і що на морозі він у ній просто вріже дуба. Навряд чи я можу когось засуджувати після того випадку з ланцюгами й жінкою в «ленд ровері», та я принаймні взяв із собою флісовий светр.

— Ерне? — Енді далі обводив поглядом стіл.

Евонна, яка сиділа між ним і Марсело, штурхнула чоловіка під ребра. Говорити з ворогом було заборонено.

Ми їли мовчки, але я знав — усі думають про те саме, що і я: той, хто вирішив розпочати ці вихідні на день раніше, попри те що справжня причина нашої зустрічі приїде лише завтра, заслуговував бути прив'язаним до тобогана³ і спущеним з гори.

Можна багато дізнатися про людину, якщо поспостерігати за тим, як вона дає раду незручній тиші. Хтось спокійнісінько собі сидить, а комусь кортить її порушити. Схоже, терплячість важко дається людям, які не вирости в нашій родині, бо після Енді розмову спробувала завести Люсі.

Мабуть, треба вам щось про неї розповісти. Люсі керує невеличким онлайн-бізнесом, а це означає, що вона періодично втрачає гроші в інтернеті. Вона така сама бізнесменка, як Енді — фемініст: обоє голосно сповіщають про це всім охочим, але ніхто, крім них самих, у це не вірить.

Я не казатиму, як називається компанія Люсі, бо не хочу, щоб вона подала на мене до суду, але пригадую, як її колись підвищили до регіональної виконавчої віцепрезидентки (не пам'ятаю точної назви цієї посади) разом з іще десятьма тисячами представників. Пустопорожній титул, звісно, але хтозна — може, її неперевершена здібність упарювати друзям речі, які їм не потрібні, таки заслуговує якогось пишномовного звання, бо в цьому їй достоту немає рівних. Саме тоді вона й отримала автівку, яку я бачив надворі. Якщо вірити її допису в інстаграмі, це був подарунок від компанії. Я знав, що насправді це просто оренда й дарували їй хіба щомісячні внески, та й то з такими суворими умовами контракту, що в разі їх недотримання Люсі лишалася, по суті, з дорогезним кредитом.

Я був певен, що це вже сталося і тепер невістка платить за машину з власної кишені. Але в цьому весь принцип життя таких людей, як Люсі: ніколи не дозволяти реальності зруйнувати ілюзію успіху. Один мій знайомий, який продає автівки, розповів, що вони періодично виставляють із салону жінок, котрі фотографуються з машинами на парковці, щоб потім опублікувати знімки в соцмережах і сказати, що отримали їх як винагороду. Ці жінки їхали додому розлючені, пахкаючи чорним димом зі своїх стареньких гетчбеків і везучи назад у багажнику червоні банти, підготовлені спеціально для цієї okazji. Саме тому, як ви вже здогадуєтесь, я прибрав з тексту опис машини Люсі, бо так можна було б легко здогадатися, на яку компанію вона працює.

Люсі це підтримала б; вона описує свою справу просто як «бізнес» і напружується, коли хтось вимовляє *те* слово. Отож з поваги до неї, я теж його не згадуватиму. Натякну тільки, що їх будували єгиптяни.

Намагаючись стати повноцінним членом нашої родини, Ерін колись слухняно відвідувала всі вечірки Люсі й купувала найдешевші речі з тих, які моя невістка намагалася впарити того місяця. Повернувшись додому, Ерін друкувала рахунок-фактуру з назвою ресторану й витратами, помноженими на коефіцієнт, виведений зі ступеня занудності вечірки, і лишала його на моїй подушці: «Податок на родичів чоловіка: щипчики для підкручування вій 15 \$; ставка $\times 3$ (майстер-клас із макіяжу); >1 годину, понаднормові $\times 1,5 = 52,50$ \$: ресторан «Белла Італіан»».

— Усі дісталися сюди без пригод? Я спіймалася на придорожній радар — двохсот двадцяти доларів як і не було, а я перевищила швидкість лише на сім кілометрів. Це просто смішно, — сказала Люсі.

Полегшення від того, що цього разу вона не намагалася нічого продати, мало не витало в повітрі, але мені було трохи сумно, що моя картка для бінго («Люсі намагається ПРОДАТИ тобі щось») лишиться без хрестика.

— Заробляють як можуть, — утрутився Марсело. — Пускають додаткові патрулі, щоб ловити туристів, а місцевих відпускають. Звідси й сорок кілометрів на годину. На таких дорогах має бути сімдесят, але вони знають, що туристи літатимуть.

— Думаєте, це протизаконно? — з надією запитала Люсі.

— Аж ніяк.

Я не думаю, що Марсело навмисне робив свій голос таким крижаним (попри те що йому вочевидь було начхати на Люсі), але стіл укрився інеєм.

— Хтось уже був у своєму шале? Вони просто чарівні. — Евонна спробувала наступною. — Ми переночували там цієї ночі, і ранкові краєвиди тут просто...

Вона замовкла замріяно — так, наче в цьому світі не було слів, які описали б красу зимового світанку та її вміння вибирати гірські краєвиди за прийнятною ціною.

— Я не знав, — уїдливо мовив Марсело, — що нам доведеться *ходити* між готелем і спальнями.

— Повір мені, це значно краще, ніж кімнати нагорі. — Евонна оборонялася так, наче особисто вклала гроші в цей комплекс. — Між іншим, я хотіла, щоб ми не почувалися скуто. Розумієте? Щоб був простір. Гарний краєвид. А не якась тісна кімнатка, не більша за...

— Мені здається, йому начхати, аби була свіжа постіль і холодне пиво, — сказала Люсі.

— Але це не значить, що *ми* не можемо лишитися тут, — пробурчав Марсело.

— Нам дали знижку за те, що ми винайняли аж шість шале, пам'ятаєте?

— Якраз заощадили на твій штраф за перевищення швидкості.

Я не міг утриматися і не вколоти Люсі, але, якщо не зважати на проблиск усмішки на обличчі Софії, на мене ніхто не відреагував.

Марсело сунув руку в кишеню й видобув звідти гаманець.

— Скільки тобі заплатити, щоб я виселився з того будинку?

— Це не така вже й велика відстань, тату, — сказала Софія. — З тобою все буде гаразд. Якщо не зможеш ходити, я тебе носитиму.

На обличчі Марсело врешті з'явилася подоба усмішки.

— У мене травма.

Він театральньо схопився за праве плече. Софія сама прооперувала його й провела реконструкцію плечового суглоба три роки тому, тож рука вже давно загоїлась. Було очевидно, що він просто вдає із себе хворого. Принаймні плече жодним чином не завадить йому замахнутися на мене в розділі 32.

Як правило, хірургам не можна оперувати родичів. Але Марсело звик отримувати все, що він хоче, тож стояв на своєму, стверджуючи, що довіряє лише доньчиним рукам. Лікарня не могла дозволити собі розкидатися багатими інвесторами. Зрештою, вона ніколи не мала б власного офтальмологічного центру, якби не заплющувала очей на витівки Гарсій (у чому є певна іронія).

— Тихо, тихо, старенький, — усміхнулася Софія, проштрикуючи виделкою шматочок стейка. — Я чула, що тебе оперував всесвітньовідомий хірург.

Реакція Марсело на це була так само перебільшеною, як і нарікання на плече. Він схопився за груди, наче вражений стрілою в самісіньке серце. Здавалося, от-от схопить Софію на руки й крутитиме, як малу дитину. Може, він так би й зробив, якби не жахлива «травма». Софія — єдина донька Марсело, і, хоч вітчим був добрий до нас із Майклом (коли одружився з моєю матір'ю, то був явно задоволений, що виховуватиме хлопців), вона завжди була його єдиною маленькою дівчинкою. У її присутності його кам'яна шкаралупа адвоката тріскалася й він дуркував, як роблять усі батьки, щоб розважити дитину.

— А ще можна висмикнути собі снігохід, — озвався Енді, радіючи, що всі нарешті розговорилися. — Я бачив кілька біля гостьового будинку й запитав, чи можна їх винайняти. Управитель сказав, що вони службові, але, може, у нас вийде його задобрити. — І він показав характерний жест, «пошелестівши» великим та вказівним пальцями, натякаючи на те, як саме збирається задобрювати управителя.

— Тобі що, дванадцять років? — озвалась Евонна.

— Люба, я думав, що ми їдемо сюди веселитися.

— А ти не можеш веселитися, дивлячись на гарні краєвиди й насолоджуючись атмосферою і спілкуванням? Не можна без усіх цих джакузі, гольфу на даху й катання на тих трунах з мотором?

— Мені теж здається, що це досить весело, — озвався я.

Евонна підіграла мій стейк ще одним нищівним поглядом.

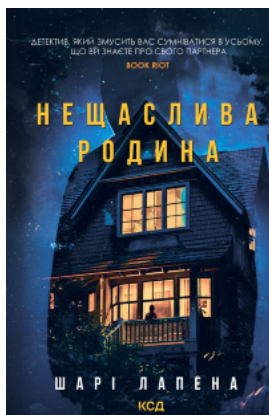
— Дякую, Ерне... — почав Енді, але Одрі урвала його гучним покашлюванням. Енді повернувся до неї. — А що? Просто сидітимемо й удаватимемо, що його тут немає? — спитав він так, наче мене тут не було.

— Ендрю... — попередила Евонна.
— Агов! Коли востаннє ви всі бачилися?
Ой, дарма, Енді. Ми всі знали відповідь на це запитання.
Лише моя мати наважилася промовити це вголос:
— На суді.

Зненацька я знову сиджу на лаві для свідків і слухаю прокурора, який тримає одну руку в кишені, а в другій стискає лазерну указку, наче його присяжні — коти. Він показує на видрукувані на картоні знімки галявини, оповитої павутинням, яка мені й досі часом сниться. Ці світлини всипані стрілочками, лініями й різноколірними написами в рамках угорі. Я саме відповідаю на одне з його запитань, коли моя мати раптом підводиться й виходить із зали, і тоді я можу думати лише про те, чому в цих залах завжди ставлять найвищі, найважчі й *найгучніші* двері, які тільки можна знайти. Здавалося б, такому місцю краще пасує щось тихе й непомітне, але архітектор, схоже, підробляв на пів ставки голлівудським сценаристом і хотів, щоб усі заходили й виходили драматично. Можливо, я зосередився на тих клятих гучних дверях лише для того, щоб не дивитися на свого брата за скляним загородженням.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

Рекомендована література



[Нещаслива родина](#)

Перейти до категорії
Детективи

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ